

Hồi 16

Ngộ Hội Trùng Trùng – Song Hùng Quyết Đấu

Côn Luân sơn là một dãy núi vô cùng hiểm trở, quanh năm băng tuyết phủ trắng xóa, tự cổ lai kim rất ít du nhân tìm đến thưởng ngoạn vì ngại đường xa vạn hiểm. Thế nhưng hiện tại có một đôi thiếu niên nam nữ dường như lấy hành trình gian nan nguy hiểm này làm chuyện vui.

Bọn họ sánh vai bước đi trên thiên nhiên băng tuyết của Côn Luân sơn, mặt đối diện với hàn phong nhưng lòng vẫn ấm áp vô cùng. Đôi thiếu niên nam nữ này chính là Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng.

Vệ Thiên Nguyên buột miệng tán thưởng:

- Thật là kỳ cảnh!

Phi Phụng dõi mắt nhìn theo Vệ Thiên Nguyên thì thấy băng tuyết trên núi kết thành hình dáng như ngân long phi vũ, nhiều tháp băng ảo hóa thành bảy sắc lấp lánh dưới ánh dương quang.

Nàng nói:

- Chàng đã du lãm khắp Giang Nam, không ngờ cũng thích phong cảnh nơi này.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Hạnh hoa xuân vũ Giang Nam cố nhiên là rất đẹp, nhưng tuần mã tây phong tái bắc đâu phải là không đẹp?

Phi Phụng nói:

- Tuần mã tây phong Tái Bắc còn có người khen tặng nhưng nơi này có rất ít người khen đẹp.

- Ít người khen đẹp là vì ít người lai vãng đến nơi này. Theo ta thì nên thêm một câu nữa mới phải.

- Thêm một câu thế nào?

- Phải nói thế này: Tuần mã tây phong Tái Bắc là dương cương chi mỹ, hạnh hoa xuân vũ Giang Nam là âm nhu chi mỹ, còn băng xuyên ngọc thụ Côn Luân là cao khiết chi mỹ!

- Chàng chưa từng đến nơi này, và mới đến nên có thể là cảm thấy cảnh vật tân kỳ, về sau sợ rằng cũng quen mất thôi.

- Nếu cho ta chọn thì ta đồng ý sống cả đời ở Côn Luân.

- Tại sao?

- Giang Nam tuy rất đẹp nhưng Giang Nam quá phồn hoa, nhiều mỹ cảnh thiên nhiên bị tục nhân làm hoen ố, không như cảnh đào nguyên thế ngoại ở đây. Vả lại Giang Nam nước mềm, núi ẩm, dễ làm tiêu tan ý chí, còn trong thế giới lưu ly này con người sẽ giữ được tm

não trong sáng. Đương nhiên mỗi người có sở thích của riêng mình. Nhưng đối với ta thì ta thích nơi này hơn.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Thế thì muội yên lòng rồi.

Vệ Thiên Nguyên hỏi lại:

- Vậy nàng vốn lo lắng điều gì?

Phi Phụng nói:

- Muội sinh ra và lớn lên ở nơi này, tương lai cũng phải chung thân ở đây, nếu chàng không thích nơi này thì...

Vệ Thiên Nguyên phá lên cười rồi nói:

- Nàng thật là ngốc, ta đã thích nàng thì đương nhiên cũng sẽ thích cảnh vật mà nàng thích. Huống hồ ta lại thích phong cảnh nơi này thật sự.

Hai người vừa đi vừa nói, tình ý tâm ran. Hàn phong cũng thổi càng lúc càng mạnh.

Có nhiều thanh âm kỳ quái theo gió thổi lại, như tiếng vượn, tiếng hổ gầm, tiếng vạn mã phi nước đại. Có thanh âm như thiên quân nghênh địch, như cuồng sĩ cao ngâm...

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đây, thanh âm nơi này cũng khác biệt với những nơi khác, ở đâu ra nhiều thanh âm lẫn lộn như thế?

Phi Phụng nói:

- Chàng nhìn lên vách núi xem.

Vệ Thiên Nguyên nhìn lên vách núi thì thấy vô số lỗ hổng nhỏ tựa như một tổ ong vĩ đại.

Phi Phụng nói tiếp:

- Những thanh âm kỳ quái là do gió thổi qua các lỗ hổng có hình dạng khác nhau mà tạo thành.

Vệ Thiên Nguyên lắng nghe một lúc nữa rồi nói:

- Đây, hình như là có tiếng người?

Phi Phụng ngừng thân lắng nghe rồi nói:

- Không phải hình như mà thật là có người nói trên vách núi.

Vệ Thiên Nguyên và Phi Phụng đã luyện qua thuật thính phong biện khí nên có thể phân biệt được tiếng người trong các loại tiếng gió.

Chợt nghe một người nói:

- Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ. Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi. Hì hì, thật là bá đạo quá!

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đây, nàng nghe xem, chẳng phải bọn chúng đang nói về phụ thân của nàng sao?

Phi Phụng nói:

- Muội nghe rồi. Tạm thời không ngăn cản, cứ để bọn chúng nói tiếp.

Một người khác nói:

- Bá đạo của Thượng Quan Vân Long không thể tưởng tượng. Ta dám đánh đổ là hấn nằm mộng cũng không ngờ...

Người thứ ba nói:

- Lão nhị, người quên cấm lệnh rồi sao? Không được nói ra tên người!

Người được gọi là “lão nhị” cười hì hì nói:

- Ở nơi này mà còn sợ có người nghe sao? Hơn nữa gió thổi mạnh thế này thì dù có người ở gần cũng nghe không được.

Người thứ nhất nói:

- Lão tam nói đúng đấy. Dù có người nghe hay không thì chúng ta không thể phạm vào cấm lệnh đã đồng ý với người ta.

“Lão tam” nói:

- Thế thì ta nói Vũ Văn phu nhân có được không?

“Lão đại” nói:

- Bà ta cũng xem như một nửa chủ nhân của bọn ta, nhưng bà ta và Thượng Quan Vân Long chống đối với nhau và điều đó đã công khai nên cũng bớt phần kiêng kỵ chẳng hay người muốn nói gì về bà ta?

“Lão tam” nói:

- Ta khuyên các người đề phòng bà ta một chút, thủ đoạn của yêu nữ này vô cùng thâm hiểm.

“Lão đại” nói:

- Đức hạnh của bà ta thế nào, ta hiểu rõ hơn người mà, nhưng đây chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau thôi.

“Lão tam” nói:

- Người còn nhớ chuyện lần trước bà ta muốn chúng ta giúp mẫu tử bà ta đóng kịch không? Chúng ta đã giúp bà ta khiến nữ nhi của Tề Cẩm Minh bị mất lửa, nhưng kết quả thế nào? Chúng ta chẳng được gì cả, lại còn bị nhi tử của bà ta nện cho một trận.

“Lão đại” nói:

- Đó là vì bà ta chỉ có thể khiến tiểu nha đầu Tề Tấu Ngọc mắc lừa nhất thời, nhưng tiểu nha đầu rốt cuộc vẫn không làm con dâu nhà Vũ Văn bọn họ.

“Lão nhị” nói:

- Đó là chuyện của bà ta, chúng ta chỉ đồng ý giúp bà ta đóng kịch chứ đâu có viết giấy bảo đảm là sẽ biến nha đầu kia thành con dâu của bà ta.

“Lão đại” nói:

- Không phải ta nói bà ta có lý, nhưng trước mắt bà ta đang mưu đồ đại sự, chúng ta cũng không thể ép bà ta quá. Bà ta đã nói, chờ chuyện này thành công thì sẽ tặng thêm phần thưởng đấy.

“Lão tam” nói:

- Vũ Văn phu nhân có danh là hồ ly, đại ca, người cũng không nên cả tin vào lời bà ta, cần phải đề phòng dầm vào vết xe đổ lần trước mới được.

“Lão đại” nói:

- Lần này khác lần trước, chuyện lần này cũng do người kia làm chủ.

“Lão tam” nói:

- Người kia thì chúng ta thừa sức tin tưởng, nhưng chúng ta bán khí lực mà chỉ được đền bù phân nửa thì không xứng đáng.

“Lão đại” nói:

- Tin rằng lần này không thể bị lừa, bởi lẽ nếu thành sự thì chỗ được của bà ta rất lớn.

Ngừng một lát hần nói tiếp:

- Nhưng các người cũng không thể đòi hỏi quá nhiều, nên biết lần này chúng ta chỉ giúp bọn họ phát cờ hô hào mà thôi.

“Lão nhị” nói:

- Đại ca, chúng ta cũng không thể tự xem thường mình. So với những nhân vật tuyệt đỉnh như Thượng Quan Vân Long và Vũ Văn sơn chủ thì chúng ta chẳng là gì. Nhưng nếu so với mười ba đầu mục thuộc hạ của Thượng Quan Vân Long thì chúng ta cũng chẳng kém cỏi gì.

“Lão tam” nói:

- Nếu sự bất thành thì sao?

“Lão đại” nói:

- Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi. Nếu sự bất thành thì sợ rằng sinh mạng của bọn ta khó lòng bảo toàn.

“Lão nhị” nói:

- Đúng vậy, tuy chúng ta chẳng qua là phát cờ hô hào nhưng chẳng khác gì bán mạng cấu kết!

“Lão đại” cười hì hì, nói:

- Người yên tâm, đúng như người vừa nói, sợ rằng Thượng Quan Vân Long nằm mộng cũng không ngờ có chuyện thế này xảy ra, nhất định là sẽ thành công.

Lúc này Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng đã chuyển đến gần chân núi, thế gió cũng nhỏ dần.

Phi Phụng nói:

- Bọn chúng là Tần Lãnh Tam Hùng. Lão đại là Tần Triệu Dương, lão nhị là Lạc Hồng, lão tam là Lữ Chí Cao.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta biết ba nhân vật này. Tam hùng là ba tên súc sinh bỉ ổi thì có!

Phi Phụng nói:

- Bọn chúng giúp Kim Hồ lừa sư muội của chàng nên đương nhiên là phải trừng phạt bọn chúng, nhưng xin chàng hãy để cho muội ra tay.

Vệ Thiên Nguyên hỏi:

- Nàng muốn chữa lại một tên để bức khẩu cung chăng?

Phi Phụng nói:

- Không sai. Bọn chúng không thuộc thập tam phái ở Tây Vực nhưng trước đây vẫn tuân tòng hiệu lệnh của gia phụ. Bây giờ nghe khẩu khí của bọn chúng thì hình như không những đã cấu kết với Kim Hồ mà còn đang tiến hành một âm mưu với một nhân vật quan trọng bên phía chúng ta. Bọn chúng trục lợi từ ba phía chứ không nhất thời là chỉ đối phó với gia phụ. Muội không thể không làm rõ chuyện này.

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Được, nàng đi đi!

Lúc đó gió đã ngừng, Tần Lãnh Tam Hùng chợt nghe phía sau có người đến, bọn chúng quay lại thấy Thượng Quan Phi Phụng thì bất giác hồn xiêu phách tán.

“Lão đại” Tần Triệu Dương trấn định tinh thần rồi bước lên trước hành lễ và nói:

- Đại tiểu thư, người về rồi à?

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Không dám. Ngay cả phụ thân của ta, các người cũng chẳng xem ra gì thì làm sao ta dám nhận lễ của các người?

Tần Triệu Dương ngậm kinh hãi, nói:

- Đại tiểu thư, những lời đó ở đâu ra vậy. Xin tiểu thư chớ tin sự đồn đại huyền hoặc.

Phi Phụng nói:

- Người muốn biết ở đâu ra à? Được, người nghe đây.

Nàng giả khẩu khí vừa rồi của hấn, nói:

- Côn Luân sơn thượng, ảo kiếm linh kỳ. Bất phụng linh kỳ, ảo kiếm trừ chi. Hì hì, thật là bá đạo quá!

Lời này vừa phát thì cả ba sững cả người.

“Lão nhị” Lạc Hồng biết đã bại lộ nên lập tức vung thủ phóng ra ba mũi phi đao và quát lớn:

- Yêu nữ, ta liều mạng với người!

“Lão đại” Tần Triệu Dương không lên tiếng nhưng đột nhiên xuất binh khí độc môn là một chiếc quạt sắt tấn công Phi Phụng bằng chiêu thức sát thủ.

“Lão tam” Lữ Chí Cao tuy nhất gan nhưng thừa giáo hoạt, hấn luyện địa đường đao nên chuyên nghề lăn lộn, hấn lập tức ngã người rồi lăn tròn xuống chân núi.

Chỉ nghe một loạt thanh âm đoạn kim phá ngọc, ba mũi phi đao đã bị trường kiếm của Phi Phụng tiện thành sáu khúc bay ra xa. Kiếm quang vừa phát thì lập tức thu lại, chiếc quạt sắt của Tần Triệu Dương chỉ còn lại tay cầm, những cánh quạt đúc bằng đồng cũng bị băm vụn thành từng mảnh.

Bỗng nhiên nghe Vệ Thiên Nguyên quát:

- Quay lại!

Thì ra chàng không lên cùng Phi Phụng nhưng đứng cách đường trường chỉ hai trượng, khi Lữ Chí Cao vừa lặn xuống thì chàng lập tức vung thủ trao túm lấy hắn, rồi quăng ngược lên như quăng một vật.

Tiên hạ thủ vi cường nhưng bất thành nên cả ba tên không dám vọng động nữa.

Phi Phụng lạnh lùng nói:

- Nếu các người muốn tránh bị ảo kiếm trừ chi thì hãy mau nói ra sự thật. Người đó là ai? Tần Lãnh Tam Hùng đều rất úy kỵ người đó, tất cả đều muốn hai kẻ kia nói trước.

Phi Phụng nói tiếp:

- Kẻ nào nói trước ta thả ngay lập tức!

Vẫn không tên nào dám mở miệng.

Phi Phụng cười nhạt, nói:

- Người thứ hai nói ta sẽ đâm mù mắt...

Lần này thì có phản ứng, nàng chưa dứt lời thì Lữ Chí Cao đã vội kêu lên:

- Tại hạ...

Hắn định nói ra tên người đó thì đột nhiên cảm thấy một vật ngang lóe qua trước mắt, nơi yết hầu dường như có một bàn tay vô hình chặn lại.

Song mục lập tức tối sầm, không còn tri giác gì nữa.

Ngay lúc đó mọi người đều cảm thấy một màu vàng bay qua trước mắt và đột nhiên có một luồng gió mát thổi đến.

Thì ra là có người mai phục gần đó dùng ống đồng thổi ra những luồng gió cát.

Phi Phụng ứng biến cực kỳ nhanh lẹ, nàng tung người lên không rồi lộn ra sau bằng một thế rất tuyệt diệu. Không những chẳng trúng chút phong sa nào mà thân hình còn an toàn hạ xuống đất ngoài hai trượng.

Trong đám gió cát mờ mịt ấy, chợt có bóng người ẩn hiện rồi biến mất ở chân núi phía bên kia.

Vệ Thiên Nguyên buột miệng kêu lên:

- Là Kim Hồ!

Phi Phụng không nói gì, nàng trở lại nguyên vị quan sát thì thấy Tần Lãnh Tam Hùng đã nằm dài bất động dưới đất. Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi lẩm bẩm tự nói:

- Kỳ quái, quả nhiên là một trong những ám khí độc môn của Tiêu gia - Đoạt Mệnh Thần Sa.

Vệ Thiên Nguyên lại cảm thấy hai tiếng “kỳ quái” của Phi Phụng mới là kỳ quái.

Chàng nói:

- Kim Hồ vừa bỏ chạy, nàng không nhìn thấy sao?

Phi Phụng nói:

- E rằng không phải là Kim Hồ!

- Lẽ nào là Ngân Hồ? Nhưng quyết không thể là Ngân Hồ được!

- Đường nhiên càng không phải là Ngân Hồ.

- Vậy ngoài Kim Hồ ra thì còn có thể là ai? Tuy ta không thấy diện mạo của bà ta nhưng thân hình bà ta thì tuyệt đối ta không nhìn sai. Hừ, rõ ràng là bà ta sợ ba tên cầu tặc này làm bại lộ âm mưu nên giết người diệt khẩu thôi!

- Không sai, thân hình nữ nhân này rất giống tỷ muội Tiêu gia nhưng lẽ nào chàng không phát hiện ra võ công của người này cao cường hơn Ngân Hồ nhiều!

Võ công của Ngân Hồ cao cường hơn Kim Hồ nên Phi Phụng không cần phải nói đến Kim Hồ.

Vệ Thiên Nguyên ngắt người một lúc rồi nói:

- Không sai, võ công của người này đích thực là cao cường hơn Ngân Hồ.

Nên biết, người này dùng ống đồng thổi ra độc sa (cát độc) nhưng muốn đả thương người ngoài trăm bước thì phải có phách không chuồng lực trợ giúp mới được.

Phi Phụng nói:

- Còn một điểm nữa, niên kỷ của người này cao hơn Kim Hồ.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên nói:

- Trong đám khói bụi mù mịt thế mà sao nàng nhìn thấy được?

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Từ thân pháp khinh công của bà ta mà có thể nhận ra điều đó. Muội hỏi chàng, người trẻ tuổi thi triển khinh công thì điểm mũi chân xuống đất mà đi phải không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Mọi người thi triển khinh công đều như vậy, đâu chỉ là người trẻ tuổi?

Phi Phụng hỏi tiếp:

- Nhưng chàng có để ý là người này điểm gót chân xuống đất trước không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Điểm này thì ta không chú ý.

Phi Phụng nói tiếp:

- Người lớn tuổi sức bật của cơ nhục yếu đi, nhưng dùng gót chân đạp xuống đất thì lực đạo mà mặt đất phải chịu sẽ lớn hơn. Tuy nhiên thời gian bật đi bật lại lâu hơn là dùng mũi chân. Người này sử dụng lẫn lộn trọng thân pháp và khinh thân pháp để phóng đi.

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Ta hiểu rồi. Sức bật tự nhiên của bà ta không đủ nhưng công lực lại thâm hậu nên mới dùng gót chân đạp xuống đất mượn phản lực của mặt đất để bật đi cao và xa hơn. Những kẻ không có công lực như bà ta thì tuyệt đối không thực hiện được cách này.

- Đúng vậy, cho nên từ bên ngoài mà nhìn thì khinh công của bà ta cao cường hơn Ngân Hồ nhưng thực ra chỉ có công lực thâm hậu hơn Ngân Hồ mà thôi.

- Khinh công là sở trường của nàng, đối với môn này thì ta cam chịu hạ phong thôi. Ta càng khâm phục khả năng quan sát tinh tế của nàng đấy.

- Đa tạ chàng quá khen. Nhưng có một điểm chàng nói rất đúng.

- Điểm nào vậy?

- Giết người diệt khẩu.

- Động cơ giết người của bà ta thì ai cũng có thể phán đoán ra, nàng không cần giữ thể diện cho ta. Ám khí bà ta dùng để giết người là độc môn Đoạt Mệnh Thần Sa của Tiêu gia, mà truyền nhân ám khí của Tiêu gia chỉ có tử muội Kim Hồ, Ngân Hồ. Nếu có người thứ ba thì lẽ ra giang hồ phải biết từ lâu rồi. Điểm này nàng giải thích thế nào?

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vì giải thích không được nên muội cảm thấy kỳ quái.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Phán đoán không ra thì đành mau chóng về bẩm báo với phụ thân của nàng thôi. Có người bên phía Bạch Đà Sơn ngầm cấu kết với thuộc hạ đắc lực của phụ thân nàng âm mưu phản biến, có thể xác định được rồi. Còn nữ nhân kia có phải Kim Hồ hay không, vấn đề đã thuộc thứ yếu.

Phi Phụng nói:

- Chàng nói chí phải, chúng ta mau đi thôi.

Hai người lập tức gia tăng cước lực xuyên qua những tháp băng mà đi. Sơn đạo càng lên cao thì thế núi càng hiểm trở. Nhưng chẳng bao lâu thì Vệ Thiên Nguyên thấy trước mắt mở rộng. Một tòa kiến trúc trên núi lấp lánh như cung điện hiện ra. Chàng buột miệng kêu lên:

- Thật là tiên cảnh nhân gian, ta không ngờ lại có nơi như thế này!

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Thế chàng có muốn sống với muội cả đời ở đó không?

- Có nơi đẹp như thế thì dù nàng đuổi ta đi, ta cũng không muốn đi nữa là. Ta chỉ sợ...

- Chỉ sợ cái gì?

- Chỉ sợ ở nơi cao quá nên không chịu nổi hàn khí!

Trên tuyết đỉnh băng sơn tuy lạnh thấu xương nhưng với trình độ nội lực của Vệ Thiên Nguyên thì chẳng có gì là chịu không nổi.

Phi Phụng cảm nhận trong lời nói của chàng dường như có thâm ý khác nên bất giác ngần người.

Nàng nói:

- Chàng nói ở nơi cao quá không chịu nổi khí hàn, phải chăng là ám chỉ địa vị của Thượng Quan thế gia trong võ lâm?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nhưng không trả lời, ý như mặc nhận.

Phi Phụng thở dài rồi nói:

- Thượng Quan thế gia của muội lấy Ảo Kiếm Linh Kỳ uy chấn Tây Vực và làm tông chủ thập tam môn phái ở vùng này. Hiệu lệnh ban đến thì không một ai dám bất tòng, nhưng cũng kết nhiều thù oán. Thật lòng mà nói thì muội cũng cảm thấy ở cao quá nên không chịu nổi khí hàn. Ôi, cảnh gia phụ hiện tại là đã đạt chỗ vị cao thế nguy rồi. Nhưng chàng cũng

bất tất phải lo lắng, nếu Ảo Kiếm Linh Kỳ truyền đến tay muội thì muội chỉ cần ảo kiếm chứ không cần linh kỳ.

Ý nàng muốn nói là chỉ cần võ công gia truyền chứ không cần địa vị mình chủ võ lâm Tây Vực.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng muốn như thế thật sao?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Muội chỉ muốn cùng chàng vĩnh kết phu phụ sống trọn đời này.

Vệ Thiên Nguyên bật cười và nói:

- Điều đó còn phải chờ xem phụ thân nàng có chọn một tên tiểu tốt vô danh như ta làm nữ tể hay không.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe có người nói:

- Tốt rồi, tốt rồi, đại tiểu thư đã trở về.

Người phát hiện Phi Phụng trở về là một lão nhân. Còn Phi Phụng thì giật mình vì nàng không hiểu người này nói “tốt rồi, tốt rồi” là có ý gì.

Nàng liền hỏi:

- Phụ thân ta đâu?

Trường bào lão nhân nói:

- Đã có mười hai vị đầu lĩnh của Tây Vực thập tam phái đến tụ tập, đại tiểu thư mau vào đi!

Phi Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì chẳng?

Trường bào lão nhân lắc đầu, nói:

- Thuộc hạ cũng không rõ, xin đại tiểu thư hỏi nhị sơn chủ.

Phi Phụng chẳng cần nói nhiều với trường bào lão nhân, nàng đưa Vệ Thiên Nguyên vào thẳng bằng cung. Nàng quyết mục quang nhìn vào thì quả nhiên Tây Vực thập tam thái đã tề tựu, trừ trang chủ Hắc Thạch Trang.

Một hồng diện lão nhân đứng lên nói:

- Hiền điệt nữ, người đã trở về rồi à? Vị này là...

Hồng diện lão nhân này là Cái Phúc Thiên, huynh đệ kết nghĩa với phụ thân Phi Phụng và cũng là nhị sơn chủ.

Nghe Vệ Thiên Nguyên báo danh tánh xong thì Cái Phúc Thiên nói:

- Thì ra lão đệ là đỉnh đỉnh đại danh trong hàng hậu bối - Phi Thiên Thần Long Vệ Thiên Nguyên, ngưỡng mộ đã lâu! Ngưỡng mộ đã lâu!

Phi Phụng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một trong thập tam đầu lĩnh là trường chủ Hô Nhi Cái Mục Trường - Ngao Thác lên tiếng:

- Không, không có gì...

Phi Phụng liền hỏi:

- Không có gì, tại sao các vị lại tề tựu ở đây?

Ngao Thác nói tiếp:

- Bọn tại hạ nghe phong thanh là người của Bạch Đà Sơn sẽ hưng binh đại kích nên đến đây để nghênh địch.

Phi Phụng truy vấn:

- Thế tại sao không thấy gia phụ?

Cái Phúc Thiên nói:

- Nào ngờ Bạch Đà Sơn chủ chưa đến mà lại có một người khác đến trước.

Phi Phụng vội hỏi:

- Là nhân vật nào?

Cái Phúc Thiên trả lời gọn lỏn:

- Tề Yển Nhiên!

Phi Phụng vừa mừng, vừa kinh, nói tiếp:

- Thế à, Tề lão tiên bối đến thật sao?

Bất giác nàng cảm thấy có vẻ kỳ quái, bởi lẽ bối phận của Tề Yển Nhiên cao hơn phụ thân nàng một bậc, theo lý thì Cái Phúc Thiên không được gọi đích danh như vậy.

Dường như Cái Phúc Thiên cũng biết tâm tư của nàng nên nói tiếp:

- Không sai, người mà ta nói chính là võ công thiên hạ đệ nhất Tề Yển Nhiên. Lẽ ra ta phải tôn kính lão ta, nhưng...

Phi Phụng chau mày suy nghĩ và cắt lời, nói:

- Cái thúc thúc, tiểu nữ chỉ muốn biết Tề lão tiên bối đến thì có quan hệ gì với gia phụ? Nếu không thì tại sao không thấy hai người bọn họ?

Cái Phúc Thiên chậm rãi nói:

- Hiền diệt nữ, người phán đoán đúng rồi. Người không thấy bọn họ là vì lúc này bọn họ đang tỷ thí võ công!

Phi Phụng kinh ngạc không ít, hỏi lại:

- Gia phụ và Tề lão tiên bối tỷ thí võ công?

Cái Phúc Thiên nói:

- Không phải phụ thân người muốn tỷ thí với lão ta mà là lão ta muốn tỷ thí với phụ thân người!

Phi Phụng truy vấn:

- Tại sao hai người phải tỷ võ? Không lẽ chẳng có lý do gì?

Lẽ ra Cái Phúc Thiên phải trả lời vấn đề này nhưng lão trầm mặc im lặng.

Vệ Thiên Nguyên thấy Phi Phụng nóng lòng thì an ủi nàng:

- Võ công cũng như kỳ nghệ, luyện càng cao thì càng khó tìm đối thủ. Có thể vì quá hứng thú trong việc luyện kiếm nên hai vị lão nhân không nhìn được một lần ấn chứng võ công. Chẳng phải là hai mươi năm trước bọn họ đã từng tỷ thí với nhau một lần đó sao?

Phi Phụng nghe cũng có lý nên hơi yên tâm, nghĩ:

- “Ấn chứng võ công là chuyện bình thường, nhưng nghe khẩu khí của bọn Cái Phúc Thiên thì hình như là Tề lão tiên bối ép buộc phụ thân ta tỷ thí hay là bên trong còn có nguyên nhân gì khác?”

Cái Phúc Thiên cao giọng nói:

- Sợ rằng lần tỷ thí này không giống như lần trước, cuộc tỷ võ lần trước đúng nghĩa là ấn chứng, tức điểm tới là dừng ngay, còn cuộc tỷ võ lần này sợ rằng... sợ rằng không như thế...

Phi Phụng hỏi:

- Nói vậy nghĩa là sao?

Cái Phúc Thiên chậm rãi nói tiếp:

- Khi bọn họ rời khỏi đây thì trông thấy Tề Yến Nhiên đầy vẻ oán hận, ta nghe lão ta nói mấy câu mà phát lạnh cả người.

Phi Phụng truy vấn:

- Lão nói như thế nào?

Cái Phúc Thiên nói:

- Lão nói rằng, mấy khúc xương già của lão sẽ vùi trên Côn Luân sơn và nhất quyết phải phân thắng bại với phụ thân người.

Phi Phụng cả kinh, nói:

- Đó chẳng phải là quyết đấu không chết không thôi sao? Tại sao các vị không ngăn cản?

Cái Phúc Thiên nói:

- Nhị vị lão nhân đó muốn tỷ võ thì bọn ta ngăn cản thế nào được?

Phi Phụng vội hỏi tiếp:

- Tỷ võ ở nơi nào?

Cái Phúc Thiên thản nhiên đáp:

- Tinh Túc Hải!

Tinh Túc Hải là tuyệt đỉnh của Côn Luân sơn, là một di chỉ băng xuyên có từ thời thượng cổ, người có võ công hơi kém thì khó lòng lên được, nếu lên được thì cũng không chịu nổi hàn khí trên cao.

Chọn nơi này tỷ thí là khiến người nghe kinh tâm động phách rồi.

Phi Phụng nói:

- Cái thúc thúc, người mau cùng tiểu nữ đi ngăn cản bọn họ nhé!

Cái Phúc Thiên lắc đầu, nói:

- Không được, lệnh tôn đã có lệnh, không những không cho phép bọn ta nhúng tay vào mà còn cấm tuyệt bọn ta lên Tinh Túc Hải! Lệnh tôn sợ Tề Yến Nhiên nói lão cậy đông mà thắng.

Phi Phụng nói:

- Được, lão không đi thì ta đi vậy!

Vệ Thiên Nguyên cũng đi theo nàng, nhưng Cái Phúc Thiên vội ngăn lại và nói:

- Tề Yến Nhiên là sư tổ của các hạ, bọn ta không thể cho các hạ đi!

Phi Phụng lên tiếng:

- Chàng cũng là hôn phu của ta, ta không sợ chàng trợ thủ cho gia gia chàng thì hà cớ gì các vị ngăn cản chàng?

Cái Phúc Thiên thấy nàng tức khí thì vội lui qua một bên và nói:

- Hiền diệt nữ, bọn ta đề phòng là cũng vì phụ thân của người, người đã tin tưởng hẳn thì các người đi đi!

Phi Phụng nói:

- Đa tạ hảo ý của Cái thúc thúc!

Nói đoạn nàng nắm tay Vệ Thiên Nguyên đi ra khỏi băng cung.

Tinh Túc Hải nằm trên tuyệt đỉnh Côn Luân sơn, từ băng cung mà xuất phát với khinh công thượng thừa thì cũng phải mất một canh giờ mới đến nơi.

Bọn họ đi hơn nửa đường thì thấy băng tầng trên núi ào ào lăn xuống, có tảng lớn như chiếc bàn, nhỏ thì cũng bằng đầu quyển.

Như vậy có thể suy đoán mà biết là bên trên tỷ đấu kịch liệt như thế nào.

Phi Phụng lo lắng nói:

- Mong rằng bọn họ không bị lưỡng bại câu thương.

Lời vừa dứt thì nàng gia tăng cước lực thi triển khinh công “đạp tuyết vô ngần” lướt đi như gió.

Bỗng nhiên nàng nghe giọng của phụ thân nàng theo gió truyền lại. Thanh âm từ trên truyền xuống nên người bên dưới dễ dàng nghe được rõ ràng.

Vệ Thiên Nguyên và Phi Phụng ngưng thần lắng nghe thì nghe được Thượng Quan Vân Long nói rằng:

- Tề lão tiên bối quả nhiên không hổ danh là võ công thiên hạ đệ nhất, tại hạ thua rồi!

Phi Phụng hơi nhẹ người, nghĩ:

- “Khoảng cách xa thế này mà còn nghe giọng của phụ thân rõ ràng thì có lẽ là chưa thọ thương gì nhưng chấp nhận thua.”

Nào ngờ lại nghe giọng Tề Yến Nhiên nói:

- Chiêu này là các hạ có ý nhường ta, các hạ tưởng ta không biết sao? Thượng Quan Vân Long, người đừng tưởng rằng nhận thua là được, ta quyết không thể dừng tay ở đây. Xuất kiếm đi, ta còn phải lãnh giáo cao chiêu ảo kiếm kỳ môn thập tam kiếm của người!

Phi Phụng bất giác kêu lên:

- Vệ ca, gia gia của chàng quá hiếu thắng đấy!

Vệ Thiên Nguyên không nói gì, nhưng Phi Phụng thấy trên sắc diện của chàng có vẻ kỳ lạ nên nàng hỏi:

- Chàng đang nghĩ gì vậy, tại sao không nói với muội.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Quả thực là gia gia quá hiếu thắng nhưng chỉ ngoại lệ với phụ thân của nàng thôi.

Phi Phụng hỏi:

- Lễ nào lão không muốn tranh thắng với phụ thân muội?

Vệ Thiên Nguyên chậm rãi, nói:

- Gia gia từng nói với ta về chuyện tử võ với phụ thân nàng từ hai mươi năm trước. Người nói lần tử võ đó tuy đấu bình thủ nhưng thực ra phụ thân nàng đã thắng. Bởi lẽ gia gia chỉ dựa vào công lực thâm hậu mới có thể giữ cho khỏi thất bại. Luận về kiếm pháp thì phụ thân nàng thắng lão. Vì vậy, gia gia mới nói rằng, xưa nay người không khâm phục một ai và chỉ có phụ thân nàng là ngoại lệ.

Phi Phụng nói:

- Chàng nói vậy phải chăng là để trấn an muội?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta theo sự thật mà nói, tuyệt đối không hư ngôn. Không tin thì đợi lát nữa nàng sẽ hỏi trực tiếp...

Lời chưa dứt thì Phi Phụng đã biến sắc, kêu lên:

- Thế này càng không đúng rồi, đi mau, đi mau!

Lời của Phi Phụng không cần phải giải thích nhiều, nên biết hai mươi năm trước khi Tề Yến Nhiên tử võ với Thượng Quan Vân Long thì lão không quá năm mươi tuổi, đối với người luyện võ thì không thể gọi là quá già.

Đương thời lão đã cam tâm chịu hạ phong, lẽ nào qua hai mươi năm lai muốn tranh thắng với đối phương? Nhưng nếu không phải vì tranh thắng thì vì lẽ gì?

Vệ Thiên Nguyên cũng đầy bụng hoài nghi, lẩm bẩm tự nói:

- Ta thật không hiểu, lẽ nào giữa bọn họ có thâm thù đại hận gì?

Gia gia của chàng vốn muốn liên thủ với Thượng Quan Vân Long để đối phó với bọn Bạch Đà Sơn, bây giờ tại sao bỗng nhiên trở giáo lại nhau mà còn quyết đấu không chết không thôi?

Cũng may là mối hoài nghi của hai người được giải khai rất nhanh chóng. Lại nghe giọng Thượng Quan Vân Long nói:

- Tề lão tiên bối, ngài muốn thế nào mới chịu thôi?

Tề Yến Nhiên nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, mau giao nữ nhi của các hạ ra!

Phi Phụng cảm thấy kỳ quái, buột miệng nói:

- Nay, gia gia của chàng cần muội làm gì?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Muốn nàng làm cháu dâu của lão đấy!

Phi Phụng chau mày, nói:

- Lúc này mà chàng còn nói đùa được sao?

Ở bên trên Thượng Quan Vân Long tiếp tục nói:

- Nữ nhi của tại hạ vẫn chưa trở về, và tiền bối cũng biết là cô ta đang đi cùng đồ tôn của tiền bối mà. Nể tình hai bọn chúng, có lẽ chúng ta không nên biến thân gia thành oan gia. Tề lão tiền bối, tại hạ đã nhận thua, chúng ta dừng tại đây nhé.

Tề Yển Nhiên nói:

- Ta quyết không cho Thiên Nguyên lấy nữ nhi của ngươi! Dừng lại là thế nào? Người nói dễ nghe nhỉ! Giết người đền mạng, ta không thể không buộc nữ nhi của ngươi đền mạng.

Phi Phụng lại kêu lên:

- Đây, muội đã giết ai?

Lại nghe Tề Yển Nhiên nói:

- Đinh Bột và ta tuy danh phận là chủ bộc nhưng tình như thủ túc. Ắ đã giết Đinh Bột thì ta không thể không báo thù cho Đinh Bột.

Vệ Thiên Nguyên ở bên dưới không kềm chế được, nên buột miệng kêu lớn:

- Gia gia, người nhầm rồi! Đinh Bột là do yêu nhân Bạch Đà Sơn hại chết! Sau khi chia tay với Đinh Bột thì đồ tôn luôn đi cùng với Thượng Quan cô nương. Gia gia, người không nên tin những lời bịa đặt của Tiễn đại thiên hạ.

Đáng tiếc là thanh âm truyền từ dưới lên không dễ nên dù Vệ Thiên Nguyên có công phu truyền âm nhập mật thì Tề Yển Nhiên cũng không nghe được lời của chàng.

Chợt nghe Thượng Quan Vân Long nói:

- Tề lão tiền bối, nhất định là ngài đã nhầm rồi. Thử hỏi nữ nhi của tại hạ có lý do gì để giết Đinh Bột chứ?

Tề Yển Nhiên nói:

- Vì Đinh Bột biết ả hại chết Khương Tuyết Quân!

Lời của lão càng nói càng kỳ quái, tuy Vệ Thiên Nguyên không tin nhưng bất giác cũng kinh ngạc.

Phi Phụng bước tới nép vào người chàng và nói:

- Vệ đại ca, chàng có tin là muội hại chết Tuyết Quân tử tử không? Hôm đó chẳng phải chàng và muội cùng ở bên nhau sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đương nhiên là ta không tin, hôm đó ở Bí Ma Nhai còn có nhiều người, ai cũng biết là Tuyết Quân đồng quy tận diệt với Từ Trung Nhạc.

Phi Phụng chậm rãi nói:

- Nguyên ca, chỉ cần chàng tin muội là được, thiên hạ bịa đặt thế nào muội cũng không sợ!

Vệ Thiên Nguyên đưa tay khẽ vuốt tóc nàng và nói:

- Nàng yên tâm, ta sẽ biện bạch cho nàng.

Trên Tinh Túc Hải, Thượng Quan Vân Long cũng đang nói về những lời bịa đặt. Lão nói:

- Tề lão tiên bối, tại hạ không biết ngài nghe những lời bịa đặt này từ đâu, nhưng việc này có rất nhiều điểm đáng nghi ngờ, ngài đã suy xét kỹ chưa?

Tề Yến Nhiên trầm giọng nói:

- Ta không cần suy xét!

Thượng Quan Vân Long nói:

- Vậy thì ngài quá cố chấp rồi, tục ngữ nói cũng phải: nghe nói là giả, mục kiến mới là thật!

Bỗng nghe Tề Yến Nhiên phá lên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Phải chăng hai câu này là do bản thân người nghĩ ra?

Vân Long hỏi lại:

- Có gì không đúng chẳng?

Tề Yến Nhiên nói:

- Đúng, rất đúng. Được, ta nói thực cho người biết, chuyện này là ta tận mắt trông thấy, không phải là bịa đặt.

Lời nói này vừa xuất thì Thượng Quan Vân Long trên núi, Vệ Thiên Nguyên và Phi Phụng dưới núi đều bất giác ngẩn người. Phi Phụng ngơ ngác một lúc rồi nói:

- Thiên Nguyên, không phải là muội nói xấu gia gia của chàng, nhưng quả thực là lão đã đăng trí rồi.

Trên đỉnh núi, Thượng Quan Vân Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Tề lão tiên bối, ngài tận mắt chứng kiến thật chẳng?

Tề Yến Nhiên phẫn nộ, nói:

- Người tưởng là ta bịa đặt vu oan cho lệnh ái sao?

Vân Long nói:

- Xin lỗi, tuy là ngài tận mắt chứng kiến, nhưng tại hạ không thể không nghi ngờ! Ngài chớ vội nóng giận, không phải tại hạ nói ngài bịa đặt nhưng có một chuyện tại hạ chưa rõ nên muốn thỉnh giáo.

- Được, người nói đi!

- Phụng nhi của tại hạ tuy được tại hạ chân truyền ảo kiếm nhưng công lực còn rất tầm thường, làm sao nó có thể giết được Đinh Bột.

- Vì có người liên thủ với nó!

- Ai vậy?

- Ngân Hồ - Tiêu Quyên Quyên.

Càng nói càng ly kỳ, Vệ Thiên Nguyên buột miệng nói:

- Nhất định là có người mạo danh của nàng, nhưng lẽ nào Ngân Hồ cũng bị mạo danh?

Nên biết Tề Yến Nhiên rất tinh thông thuật cải dung dịch mạo, lão lại biết Ngân Hồ, nếu người cũng bị mạo danh thì lẽ ra lão phải phát hiện được. Nhưng Phi Phụng không có lý do để giết Đinh Bột, Ngân Hồ lại càng không có lý do. Khó khăn lắm Ngân Hồ mới được trở thành thê tử của Tề Cẩm Minh, vì muốn được thừa nhận nên bà ta chỉ trông mong Đinh Bột tác động với Tề Yến Nhiên mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên nghĩ tới đây thì nghe Thượng Quan Vân Long nói tiếp:

- Phụng nhi làm sao có thể liên thủ với yêu nhân Bạch Đà Sơn?

Tề Yến Nhiên nói:

- Nhi tử bất hiếu của ta đã phải lòng yêu nhân đó nên ta vô cùng đau lòng. Nhưng ta không thể không nói thay mấy lời công đạo cho ả. Tỷ tỷ Kim Hồ của ả là thê tử của Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Lô, nhưng theo ta biết thì xưa nay ả chưa từng giúp Bạch Đà Sơn chuyện gì. Vì vậy, không thể nói ả là yêu nhân của Bạch Đà Sơn.

Vân Long nói:

- Được, tại hạ xin thu lại lời này, nhưng tại sao bà ta lại phải giết Đinh Bột?

Tề Yến Nhiên nói:

- ả biết Đinh Bột giống như ta là không thích ả bước chân vào đại môn Tề gia. Đinh Bột từng khuyên tên nhi tử bất hiếu của ta nên kết thúc mối nghiệt duyên với ả, lúc đầu nhi tử của ta cũng tiếp thu khuyến cáo rời Ngân Hồ một thời gian, nhưng đáng tiếc sau đó hắn không kháng cự nổi mê hoặc của Ngân Hồ nên quay lại vòng tay của ả. Có lẽ vì việc này mà ả nuôi hận trong lòng.

Phi Phụng nghe xong đoạn này thì gượng cười nói với Vệ Thiên Nguyên:

- Sự tình hoàn toàn trái ngược với sự tưởng tượng của gia gia chàng. Đinh Bột và Ngân Hồ đã sớm thuận ngôn với nhau và còn hứa sẽ thỉnh cầu gia gia chàng thay cho bà ta. Nhưng kỳ quái là Đinh Bột đã trở về nhà mà tại sao không nói mọi chuyện cho gia gia chàng rõ? Lẽ nào lão chưa kịp nói mà đã bị kẻ giả mạo Ngân Hồ hạ sát?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Việc này rất nhiều nghi hoặc, ta cũng đang có trăm mối hoài nghi chưa được giải đáp đây!

Nói đoạn chàng trầm nghĩ:

- “Làm sao Phi Phụng biết Đinh Bột và Ngân Hồ nói những gì? Ta chỉ chia tay với nàng mấy canh giờ ở Dương Châu, lẽ nào trong mấy canh giờ đó nàng đã gặp Đinh Bột hoặc Ngân Hồ? Nhưng tại sao lâu nay không nghe nàng nói với ta chuyện này?”

Ý nghĩ chưa dứt thì đã nghe Thượng Quan Vân Long trên núi nói:

- Được rồi, cứ xem là Ngân Hồ có lý do giết Đinh Bột, thế Phụng nhi của tại hạ có lý do gì mà lại làm trợ thủ cho bà ta?

Tề Yến Nhiên nói:

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao. Đinh Bột biết Khương Tuyết Quân là do nữ nhi của người hại chết, nó sợ Đinh Bột nói chuyện này với Vệ Thiên Nguyên.

- Ngài có chứng cứ gì mà nói nữ nhi của tại hạ hại chết Khương Tuyết Quân?
- Ta tin tưởng người đã nói chuyện này cho ta biết. Người đó là ai thì người bất tất phải quan tâm!

- Tề lão tiền bối, ngài quên câu: “Nghe nói là giả, tận mắt mục kiến là thật” rồi sao?
- Được, nó hại chết Khương Tuyết Quân thế nào, ta không tận mắt chứng kiến nên các hạ có quyền hoài nghi. Nhưng nó liên thủ với Ngân Hồ giết Đinh Bộc là do ta tận mắt mục kiến đấy!

Thượng Quan Vân Long im lặng một lúc rồi nói:

- Tề lão tiền bối, xin lượng thứ là tại hạ phải hỏi cho rõ, tận mắt mục kiến của ngài có đúng vào lúc Phụng nhi của tại hạ xuất thủ giết người không?

Tề Yến Nhiên lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Nếu trông thấy vào đúng lúc đó thì ta có thể để cho bọn chúng chạy thoát sao?

Vân Long hỏi tiếp:

- Vậy ngài nói tận mắt mục kiến là rốt cuộc mục kiến cái gì?

Cách nói đã dần dần mất đi vẻ khách khí.

Tề Yến Nhiên nói:

- Khi ta đến thì Đinh Bộc bị trọng thương nằm dưới đất, bọn chúng đang bỏ chạy, vì cứu người là quan trọng nên ta không thể truy theo hung thủ. Ôi, nếu ta sớm biết Đinh Bộc không thể cứu được nữa thì... hừ... hừ...

Vân Long tiếp lời:

- Vậy là ngài chỉ nhìn thấy bóng người phía sau thôi, phải không?

- Ta tuy già nhưng mắt chưa hoa, ta tin rằng mình không nhận lầm người!

- Tại hạ biết là ngài từng gặp Ngân Hồ, nhưng hai mươi năm trước, khi ngài đến nơi này thì Phụng nhi chưa ra đời, chẳng hay về sau ngài đã từng gặp nó ở nơi nào vậy?

- Ta chưa từng gặp lệnh ái.

- Thế làm sao ngài biết người kia là nữ nhi của tại hạ?

- Trước lúc lâm chung Đinh Bộc đã nói với ta.

- Đinh Bộc nói thế nào?

- Hắn nói hung thủ hại hắn là nữ nhi của Thượng Quan Vân Long và Ngân Hồ, chỉ nói đúng một câu rồi tắt thở.

Tề Yến Nhiên nói ra những điều nghe thấy của lão thì dường như sự việc không còn chỗ để hoài nghi. Dưới chân núi, Phi Phụng và Thiên Nguyên bất giác nhìn nhau. Nàng gượng cười, nói:

- Tại sao Đinh Bộc lại có thể vu oan cho muội là hung thủ, lẽ nào lão ta cũng đang trí?

Lại nghe Thượng Quan Vân Long nói tiếp:

- Đinh Bộc thọ thương dẫn đến vong mạng là kiếm thương hay độc thương?

Tề Yến Nhiên nói:

- Hắn bị trúng độc mà chết.

Vân Long nói:

- Hung thủ thứ nhất mà Đinh Bội nói là...

Tề Yến Nhiên nói:

- Là nữ nhi của người!

Vân Long nói:

- Điều này có vẻ kỳ quái, hẳn vì trúng độc mà thân vong, như vậy chủ hung đương nhiên là Ngân Hồ. Dù người kia có là nữ nhi của tại hạ thì cũng chỉ là đồng phạm thôi. Tại sao hẳn lại nói tên của nữ nhi tại hạ trước?

Tề Yến Nhiên nói:

- Có gì là kỳ quái, đó là vì hẳn biết ta từng gặp và biết Ngân Hồ nhưng không biết nữ nhi của người.

Vân Long suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tề lão tiên bối, đây chỉ là suy nghĩ của tiên bối mà thôi. Xin ngài suy nghĩ kỹ lại, ngài nói còn sót chi tiết nào không, tại hạ muốn biết càng nhiều càng tốt.

Tề Yến Nhiên nổi giận nói lớn:

- Ta cho rằng những gì ta nói đã đủ để chứng minh nữ nhi của người là hung thủ rồi. Ta không thể tiếp thu truy vấn của người, người phải đi hỏi nữ nhi của người đấy.

Tuy nói thế nhưng tình cảnh hôm đó vẫn luôn tái hiện trong đầu lão và đích thực là còn vài điểm mà lão chưa nói ra. Nguyên hôm đó Đinh Bội vừa từ bên ngoài về tới cổng Tề gia thì bị hại. Tề Yến Nhiên đang nằm tựa trong nhà và lão cũng đang nghĩ đến chuyện Đinh Bội đi Dương Châu tìm tôn nữ của mình. Bỗng nhiên lão nghe tiếng kêu thất thanh của Đinh Bội, tiếng kêu xé ruột xé gan khiến người nghe phải sồn da rở tóc gáy. Khi Tề Yến Nhiên chạy ra ngoài xem thì thấy Đinh Bội đã như ngọn nến trước gió, thân hình chao đảo rồi ngã xuống.

Ngân Hồ vừa thấy lão xuất hiện thì lập tức vung thủ tung ra ám khí độc môn cực kỳ tàn độc của Tiêu gia, độc vụ châm Liệt Diễm Đan. Ám khí vừa phát thì nổ ầm một tiếng như sấm sét, nhất thời khói tỏa mù mịt bao trùm một vùng trên mười trượng vuông. Với công lực thâm hậu của Tề Yến Nhiên thì không đến nỗi bị trúng độc hoặc thọ thương, nhưng khi lão thi triển Phách không chưởng lực đẩy khói mù tứ tán thì đã không còn thấy hai bóng nữ tử kia đâu cả. Vì thế, theo sự thật mà nói thì lão và hai nữ tử kia chỉ thoáng thấy bóng nhau mà thôi, căn bản không có thời gian để nhìn rõ. Tuy nhiên trong tích tắc đó Tề Yến Nhiên cũng kịp nhận ra một người là Ngân Hồ.

Lão tự tin là không nhận lầm người, huống hồ Độc vụ kim châm Liệt Diễm Đan là ám khí độc môn của Tiêu gia, điều đó càng không thể sai. Vì vậy, qua tình hình mà Tề Yến Nhiên nói không kỹ và nghĩ không kỹ thì Thượng Quan Vân Long mới nghi ngờ lão còn bỏ sót tình tiết.

Thậm chí câu nói cuối cùng của Đinh Bột được Tề Yển Nhiên nói lại cũng không rõ. Thật ra Đinh Bột chỉ nói được nửa câu mà thôi. Đương thời Đinh Bột đã ngã xuống đất, Tề Yển Nhiên phải áp tai cận miệng mới nghe Đinh Bột nói:

- Nhi tử của Thượng Quan Vân Long và...

Tuy không nghe trọn câu nhưng từ tình thế mà phán đoán thì Tề Yển Nhiên đã sớm nghĩ đến Ngân Hồ.

Nhưng đáng tiếc là Đinh Bột cũng không nói đến hai chữ “hung thủ” nên việc Đinh Bột nói ra tên hung thủ là do Tề Yển Nhiên thêm vào. Lão quá tự tin, tin rằng phán đoán của mình không thể sai, thế là biến suy đoán thành sự thật và tìm đến Thượng Quan Vân Long đòi mạng.

Thật là:

*“Chủ bộc tình thâm như lão hữu
Khả tích anh hùng trúng kế gian!”*

Tam dịch:

*“Chủ tớ nhưng tình như bạn cũ
Tiếc thay anh hùng trúng kế gian!”*

-- o O o --